

Пѣсенъ та.

Слънце то лѣй отъ небеса та
Животворни ти си лъчи.
Злодѣй тѣ гледа въвъ земята
И чѣрний мракъ и тъмнина та
Търсятъ слутни ти му очи!

Измѣнникъ тѣ злодѣй салтъ гледа
Съсъ присмѣхъ тоя врагъ фалшивъ.
Свѣтъ тѣ за него-й безъ поврѣда.
День тѣ на нег'ва та побѣда
Е съучастникъ мълчаливъ.

Ништо уви! не го издава.
Отъ ништо той не е смутенъ.
Балкански не лѣ те задушава
Утрова та што испарява
До тебъ измѣнникъ тѣ студенъ?

Балкански, съ злоба въвъ душата
Измѣнникъ чѣръ до тебъ стой!
Другъ тѣ што стиска ти рѣката
Е Юда и прѣдъ тебъ цѣната
На подвигъ тѣ си той брой!

Балкански.

Чуешъ ли? . . . Нравствената ни смъртъ е цѣль
та, която прислѣдватъ врагове ти ни и тии постигатъ
цѣльта си! . . . Ти мълчишь . . . ти поблѣднѣ! . . .
Митановъ, издигни глава та си и кажи ми, че тая пѣ-
сенъ лъже, че това е новъ адски кроежъ. Чу ли што
казва тя? Чуй: тя казва, че, ако срѣдце то ти не
възстане и не се възмути така штото да се убѣдя, че
това е клевета, азъ трѣбова да те отритна и да те
заплюя!

Митановъ.

Балкански, не ти разбирамъ . . . Ти ми се ка-
нишь, ти ме заплювашъ. Защо? Што съмъ сторилъ?
. . . Што искашь да кажа?